

1

L'HABITACIÓ

DE L'OLEGUER

La casa de l'Oleguer té dos pisos i un jardí. 9

Quan l'Oleguer va néixer, la mare va decidir fer alguns canvis a la casa. El més important de tots, i el que va tenir més conseqüències, va ser el de l'habitació del nen.

En principi, estava previst que l'Oleguer dormís al pis de dalt, en una habitació molt gran plena de finestres per on entra el sol a cabassos. Però la mare va decidir que, sent com era tan petit, de moment no la necessitava pas, una habitació tan gran i tan plena de finestres. I va decidir que dormís a baix, en una habitació més petita que donava directament al jardí.

Fins aquell moment, l'habitació petita havia estat l'estudi de la mare, que és escriptora de contes i novel·les per a nens i nenes. La dona es passa moltes estones del dia i de la nit inventant-se personatges que fa moure per una infinitat d'aventures carregades de màgia. A la mare de l'Oleguer li agrada que els seus lectors se sentin atrapats per les històries que s'inventa i que tinguin ganes d'acabar un capítol per començar el següent. Per això, a part de la màgia, hi posa sempre una mica de misteri, algun perill d'aquells que fan passar una engruna de por i uns finals que no t'esperes mai.

Tot i que l'habitació que dóna al jardí també és bufona i hi entra molt de sol, a la mare de l'Oleguer se li havia fet petita. Ja no li cabien els llibres, ni els diccionaris, ni les cartes que rep dels seus joves lectors i lectores, ni les fotografies, ni les plantes, que en té moltes, i amb prou feines hi havia un racó lliure on pogués jeure la Neu, la seva gata, que sempre li fa companyia quan escriu.

Per això va decidir que ella, llibres, diccionaris, cartes, fotografies, plantes i gata se n'anaven a l'habitació gran del pis de dalt. I que l'Oleguer es quedava en aquella més petita.

Va treure els mobles i ho va treure tot, la va pintar d'un color groc de sol quan neix, que diu que fa net, va penjar-hi un Pinotxo de fusta, va col·locar-hi un armari per a la roba, va anar a comprar dos caixons ben grossos per desar-hi les joguines i hi va posar un llit de baranes

que havia estat del rebesavi de l'Oleguer, però que encara feia molt de goig.

I l'Oleguer, quan va néixer, es va trobar amb una habitació la mar de maca, però que tenia un problema molt gros.

El problema de l'habitació de l'Oleguer és un secret que només sap ell. I ho ha sabut ara, que ja té nou anys. Però fins al moment que ho va descobrir, va ser ben bé un misteri.

Resulta que, a l'Oleguer, des que va néixer, li costava molt i molt dormir. La mare li cantava cançons, el bressolava als

braços molta estona, li posava pijames ben suaus i el tapava amb mantes flonxes, d'aquelles que no pesen gens, perquè no tingués ni calor ni fred. Però no hi havia manera que l'Oleguer dormís. No plorava pas, com fan tants i tants nens i nenes petits, que es passen la nit somicant i els pares i les mares han d'anar-hi mil vegades per veure què els passa. No. L'Oleguer no plorava pas. Però així que la mare el deixava al llit, feia uns ulls com dues taronges i es passava la nit despert. Sense plorar, però despert.

